

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Ilustrația copertei: Laura Poantă, *Nocturnă* (ulei pe pânză)

DTP: Gelu Iordache

Foto coperta IV: Silviu Gheție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Bud, Florica

Duhul oceanelor reci : poezie / Florica Bud. -

Apahida : Neuma, 2020

ISBN 978-606-8975-65-8

821.135.1

FLORICA BUD

**Duhul
oceanelor
reci**

POEZIE

Editura
NEUMA

Florica Bud are (dez)avantajul de a fi copia în oglindă a scrierilor ei. Rareori, o autoare și-ar mai putea recunoaște zulfii blonzi în filigranul paginii! De aceea, scrisul ei are o cochetărie cu totul și cu specială, „mereu la limita prețiozității, din care se salvează prin șarjare autoironică”. Florica Bud are darul de a însuflă pagina de epică eseistică prin sensibilitate netrucată și un simț genuin al echilibrului.

Dan-Silviu BOERESCU

CUPRINS

Mă înfășor în tristețea Esterei

Dacă nu atingi trupul cioplit / 7

Nume fără trup / 15

Șevaletul să fie la geam / 21

Aștept sosirea anebunelor / 27

Înălțăm paravane, uneori rotunde / 33

Ascult vocea universului

Ianuaris, alunecând în Graal / 41

Februaris, scrâșnetul peniței / 47

Martius, Pământul trăiește sub sabie / 56

Aprilis, hrana este amară / 63

Maius în potop floral / 69

Iunius alinază grupul elfic / 75

Quintilis la pas cu fluturii / 81

Sextilis adună discretic / 87

September răspunde chemării / 92

October, ceasul fără minute / 97

November cere imperios / 102

December a fost să fie / 108

Slovele mâinilor împreunate

Scrinul fără nume / 117

Risipa ivorie a sunetelor / 123

Trec grabnic peste zile / 128

Perlele palmei strânse căuș / 131

Trăind în păcat / 134

Zăbovesc la masa cu greieri / 137

Cine este autoarea acestei cărți / 142

Referințe critice / 144

Dacă nu atingi trupul cioplit

În răstimpuri, furtuna

Până să se înalțe la ceruri

Dacă nu atingi trupul cioplit

Nu sunt împăcată

Niciun locuitor teeric

Scenariul mocnește

În răstimpuri furtuna

un om, pe care nu am timp acum să îl descriu, exclamase, aseară, în timpul contrafurtunii din casă, ești o femeie rea, plină de neliniști ești mai rebelă în casă decât ploaia afară. numele bărbatului, ce îmi spune cu eleganță, încuviințând oglinda în care se reflectă lucruri ce încă dor este armand nu Armand Călinescu; dacă ar fi fost să mai fie pe pământ nu doar în gânduri, ci printre noi, poate că el m-ar fi văzut așa cum sunt, aparținând de timpuri și ființe ale trecutului. numele omului-război ar putea fi armand isopescu dindeal, sculptor și pictor, deținător al cnp-ului, 10101010101010 și al actului oficial cu seria și numărul A1123252325217. este un om cumplit, dacă ar fi să analizăm datele personale faptic este alpha-iubitoriu al femeilor pe care le cioplește nemulțumit, mereu schimbă între ele capetele încoronate, pătrate croite din piatră, ce le stau temeinic pe umeri, *chic* armand nu se lasă amăgit, le mută zilnic de la una la alta; în răstimp, doar eu sunt femeia sa, dar cui să-i pese de legi?

ieri, în timpul vernisajului, a sosit o telegramă ce l-a uimit căzută din senin, fără să fi dat semnale, că va aduce cu ea comanda specială, scrisă zurlui, în mod stopic telegrafiată. ea vine dinspre *evropa* nesigură că ne-am fi aliniat la rând, cuminți, azi, când avem burta plină cu e-uri și alte potroace, noi între timp am devenit pământeni, apoi chiar internauți. comanda bătută, în cuie ca un scrin, îl invită să cioplească, cum îl duce dalta și tăria pietrei preschimbată în moliciune, *one hundred statui*, ce ar întruchipa în piatră zeițele iubirii altfel, în lipsa iubirii, ele nu ar poposi la date fixe în orașele: București, orașul lui Bucur, ades confundat cu alte capitale, nici în: Ipotești, Lancrăm, Rășinari, Iași, Mocra ori Mălini, Bulzești, Copăceni, Cluj-Napoca, Ploiești, Alba Iulia, Arad, Soroca, Craiova, Siliștea-Gumești, Tohat, Timișoara, Hordou Ploiești, Berința, Brăila, Curtea de Argeș, Târlisua și Cenade, poate nu ar putea poposi nici în Suceava ori în Baia cea Mare nici măcar în capitala Sofia, orașul cu nume de femei alintice, veți spune că este prea des folosit, prea muzical, prea la modă delimitând fecioarele de femei, care se regăsesc pe liste lungi scrise în laboratoare aseptice, locurile plămăditoare de prunci.

Până să se înalțe la ceruri

până să se înalțe la ceruri, în ziua, care îi va fi destinată imperios, se cere sculptorului armand iosipescu dindeal să cioplească statui cu masca femeilor: madăline, marii iohane, danielle, cristine, claudii, daiane, alexandre, elle, corine, isadore, simine, lauriene, anne, anghel, mirune, floriane, cezare, ruxandre, monice, mariline, irine, livii,

marie, doine, ancuțe, roxane, olguțe, aline, laure, doine, marilene, marinele, mariuci, marine, mariene, madăline, vioarele, carmene, juliete, caterine, smarande, aniele, ave, valerii, cornelii, adriene, ralușine, crine, violete, karinne, caroline, carlaene, anastasiene, arabele, domnițe, ligiene. comanda pornește ca o săgeată, dinspre vechi cancelarii din inimile unei evroape, indignate, ursuze și contrariate: cum marele oraș român nu are și o statuie întruchipândă, muzina mondială, enigmatică femeie sub formă de harfă? comanda primită subliniază că acele viitoare statui-femei impecabile, să fie cioplite în negru, iar stilul să fie office, permite doar o excepție, femeia din fața Ateneului Român. înveșmântată să poarte o ie prelungă, borangic alb curat nu, fac confuzii, cea în borangic autentic, poetă iubită și regină să fie statuia care va sta în fața Muzeului Țăranului Român, penultima, femeia din fața Ateneului, să fie drapată opulent în muslină violacee, pe când femeia din colțul Naționalului să fie trupeșă, un fel de chiriță, deși satira nefiindu-i pe plac, regizorul și viziunea o vor mai mult martiră, arzândă pe rug. memento a se vedea în clipe de alcemie și ipostaza... hetairă. să ne fie limpede, când *evropa* plătește *cash* ori prin virament, noi nu avem altceva mai bun de făcut, decât să privim în grup, cum va veni plata, în ce monedă, dacă va fi integrală sau ratică *evropa* decide cum, când și unde să se întâmple răul ori binele. alte statui, la fel de înalte, trebuie să întruchipeze zeițe moderne neubitoare de arginți, decente pe dinafară având lăuntricul curat, capetele să fie cu plete tunse în scări, haine lungi gri-platoniene să le fie povara, iar tălpile să le fie placate cu piele fină de bour, dar fața espanzilor fiind împletită din plastic și piele de șarpe nicio statuie-femeie din piatră să nu fie înzestrată cu vreo formă.

Dacă nu atingi trupul cioplit

cererea este împlinită, *ad litteram evropus*, de armand dindeal cioplitorul de statui, cel puțin cele făurite până azi sunt drepte, nu au sânii, nici silicoane, este firesc, dacă damele lumii de azi se vor egale cu domnii în tot, în toate și în plicticoasele păcate, atunci: jos sânii susținători ai vieții de pe toate statuile-femei! adică, de pe grupurile statuare sugerând implicare și conștiință. par stranii creaturile înșirate în diferite puncte ale B-capitali, devenite monstrice părți ale orașului, înalte cât casa cea mare. armand iosipescu a cioplit, ca un drept câștigat, izvorul vieții. a implantat cu dibăcie viscere interzise în cavițați abdominale berzaic perfecte, statuile-femei pot oricând să conceapă copii. sculptorul a călcat strâmb, căci *evropa* le-a dorit goale, sterpe, dacă nu atingi trupurile cioplite cu trudă, nu ai cum să înțelegi mesajul straniu transpus în statui, transmis ideatic publicului. bărbatul armand isopescu dindeal, ce ar trebui să mă iubească este chiar acel om, ce pare un biet trecător, târșind picioarele. să îl priviți cu atenție pe aplecatul, pe căruntul cu barbă lungă având părul gri-oțel, figură de moș engels sau aer de old-marx. pare pierdut de vreo căruță cu haine vechi, el fiind nehotărâtul, bărbatul aflat în fața Teatrului Odeon, nu știe încotro să apuce, rog, opriți-l, omul pe care îl urmăriți este camuflat în haine kaki. hanoracul-XIS este unul dintre cele o mie unu, cusute de mine, rodul muncii unei nopți de vară, când îl veți ajunge, să îl țineți, să îi explicați, nu sunt o persoană chiar atât de rea cum se pare. să îl avertizați că balanța iubirii este în pericol, nici eu nu am stat indiferentă cu mâinile în sân, așteptând să treacă vremea cu ploii,

am tot comandat on-line fără milă cele mai înalte dragline și vole. în macarale, inconștient am atârnat în mod echitabil statuile-femei am avut grijă, orice faptă rea să fie atașată, unui număr topografic ele se află în starea binecuvântată, construită pe respectul de sine, sinele la ființele umane fiind un fel de iarba rea, ele nu se vor lăsa niciodată să fie dezlipite, vor striga, cerând ajutor intercontinental. se vor prinde de linia orizontului, alungind atât de mult picioarele, ca și cum ar fi din gumilastic. . . veți vedea când veți trece pe acolo draglinele s-au dat peste cap, în ele asemenea unor lilicieci obosiți atârână în chingi de pânză femeile-statui cu priviri atât de expresive. aviz amatorilor de chilipiruri, prelungitele sunt bine lipite în soclu!

Nu sunt împăcată

ar trebui să aflați și amănuntul, că numai eu sunt autorul *hororii!* nu sunt împăcată cu asta, dar țin ședințe lungi cu subconștientul. sună groaznic și deplasat, măcar atât am știut să fac pentru mine. graserienele, vietăți și ele ca noi, subscriu actului meu, mai ales cele plecate în spațiu, unde ideatic fac yoga, detașate de apăsări. stau în vid, atârdate cu tărtăcuțele în jos, poziția bună, ce permite contactul cu terra, iar ochii lor percep cu iuțeală ce li se întâmplă. zăbind statuiatât de înalte, se sperie, își simt existența amenințată. cred că femeile-statui ar putea să le comprime ca într-o menghină moalele capului, mult prea oblu. îngrijorate, graserii sună la bază, spațiala unu de pe terra, aflată în punctul tectonic punctat cu șapte. baza stabilește legătura pe firul telefonic principal, unde răspunde chiar primarul capitalei, un personaj - spun actele aflate la vedere, certificat de naștere, scris cu creion, apoi transcris în bio-cerneală chiar să nu râdeți, nu este nimic rău în asta, actul său consfințește,

- care are același nume ca și sculptorul, armand isopescu dindeal. ce să se întâmple? - răspunde sec armand, studiindu-și secretara-robot, el alesul locuitorilor, un primar care își face datoria cu vârf și îndesat - niște statui cioplite cu dârzenie, se consideră ca fiind femeile-vipuri, mai înalte ca cea casă a poporului ce, la urma urmei, este considerată a doua clădire din lume, construită în felul socotit de unii stupid-semeț, clădire ce este chiar atât de înaltă, încât, pe drept, se pot minuna musafirii. femeile-statui nu vor să părăsească spațiul, devenit public printr-o lege, el a fost amenajat în culorile: verde-crud, verde-olivină, verde-deștaric. atenție cititorule, poți cădea în labirintul, destinat ouălor de gugumulus!

Niciun locuitor teeric

statuile sunt implantate ilegal de către un sculptor total necunoscut numele nu vă spune nimic, un anume, alt armand isopescu dindeal sculptorul, aflat mereu în starea *delirium tremens*, se visează, oare? să devină sculptor de talie mondială, speră să primească deschidere, să fie zărit din spațiu, el aflându-se pe pământ încă în spațiul uterin; numele meu, al graserienelor sau cel a lui armand isopescu dindeal, ce grozăvenie, ele nu au fost pomenite deloc, dimpotrivă am aflat că niciun locuitor al terrei nu a întrebat cine este autorul sau detractorul. contează doar că statuile-femei reprezintă, în modul cel mai dramatic, miraj, necuprinsul feminin și mai contează că niciunul dintre cei doi vorbitori aflați la capetele firului nu au reușit corect, fie din neștiință fie din neatenție, să răspundă întrebărilor puse în limbi necunoscute, desigur, chestionarul a fost strecurat în convorbire, de terțe persoane. statuile fără sâni par niște eunuci, notă ce este sugerată, cu siguranță de hainele lor cioplite la cerere, *office*, ținută, contrar vitezei în care

informațiile curg, dar nu s-a schimbat stilul, este același *prêt-à-porter*. statuile-femei au rămas la fel de lălâi, ce mai contează aceste detalii? sunt mărunțișuri bune pentru muritorii tracasăți, fără gânduri și vise. dacă reușiți să-l opriți pe armand isopescu dindeal, cioplitor în piatră, bunicul și tatăl neconsolat al statuiilor mai mari decât Casa Poporului, speranța mai trăiește, cât timp empatia voastră va învinge necredința. vă rog să îi explicați băbește acelui bărbat, configurat *bad*, în engleză ca un *listing* care curge la un terminal preistoric, că nu sunt mai dură decât altele, înălțimea mea întrece statuile-balerine cioplite chiar de el chipuri deșarte, pășinde pe firul de ață-americană, părinte de sute de ori; odată oprit, să îl somați fără milă, să îmi dea dezlegare, drepturi egale impun obligații egale, să nasc pruncul pe care îl port cu oboseală tristeteț povară gestantă găzduită în vreme, dorindă să vadă cum e lumina zilei. nenăscutul, având, de la Skeaspeare încoace, puteri și speranța de a fi! vă văd, trecând indiferenți și lași pe lângă un armand isopescu dindeal, omul cu mâini daltice, cioplitorul atâtor statui din piatră pe piatră, uite îl depășiți, fără să îi aruncați în față, măcar, una, din cele zece porunci.

Scenariul mocnește

are dreptate armand isopescu dindeal când afirmă, cu o voce voit stinsă, bărbații sunt entități supranaturale, nu pot să iubească femeile obișnuite; femeia-mic dejun, femeia-prânz, femeia-cină, femeia-pahar, femeia-apă femeia-*blid*, femeia-cuțit, din supunere față de destin, nici femeia-mamă. ielele să fie caline, șoptește iar și iar, sculptorul fumeșând printre dinți, molarii scrâșnesc ca niște pietre de moară, în timp ce el savurează pipa. sunt tristă că nu îi vor place ochii mei, nici buzele, cât despre sprâncene consideră că sunt fără folos, deși întreabă de unde vin atât de simetrice nefirești de perfect pentru un cap despotic, ce nu va poposi pe alt trup,

după cum nici trupul meu nu va susține grațic, vreun alt cap de femeie.
în răstimp, cei aflați în spațiu, oameni-liliac înghit, iar o pilulă-cangrenă
spațienii și graserienele o folosesc zilnic pe post de hrană bio-fi-posacă.
ea fiind, în același timp, și o tabletă de somn destinată să țină în suspans
iubirea abia eliberată de un veac, care nu le va mai fi fiind... prizonieră.
scenariul mocnește de planuri complicate și de multe leacuri nebăbești.
sculptorul armand isopescu dindeal vrea azi să aprindă, folosind o iasca
plăceri info-carnale în statui cioplite ce râd pe tipare comune, în răstimp
noi, biete ființe plutarhice, ne trecem, alergând prin sine ca înspre caana.

Nume fără trup

*Când intru în bibliotecă
lertare, nu pot să mă dezlănțui
Brusc, mă cuprinde mila
Adamul pluevic
Nume fără trup*

Când intru în bibliotecă

spun, bună dimineața, soare, zâmbind în cumpăna serii
unui gând, ce pare a fi însuși călătorul *globtristiacetic*
îl denumesc, din neștiință sau, poate, împinsă de mânie,
stăpânul multievic sau omul ce deține haremul proform
când, de fapt, bărbatul nu își înșală zilnic contemporanii
privind insistent el intră în biblioteca veșnic neodihnită.
se repede să aleagă volume lecturate alene sau grabnic.
se așează lângă cei care știu să citească printre rânduri.
omul cu eve nu răspunde niciunui salut, fiind preocupat,
arici strâns, simte, din căldura cuvintelor, faptic și uman,
nu eu aș fi cea care îl suspectează de sentimente profunde
față de niște cititoare avide, ce arată și intern mirabolant.
privește și tu, cititorule hulpic, cât calm și grație afișează
seraficele își odihnesc, pe cărți, degetele cu unghii lungi,
gheare sofistice, negre după cum este moda în satele țării,
venită din municipii și dinspre orașele mării și muntelui.
lecturăresele ar putea deveni degrabă piesele atrăgătoare,
cadâne ale haremului omului ce pășește demn cu dreptul.

prețioasele au picioarele lungi și frumoase; sunt desculțe pantofii eleganți cu funde din piele au tocuri cât săgeata, perechi-perechi stau înșirați, unii sunt din piele de șarpe, alții par din epidermă de aligator, alții albi și cuviincioși. toți pantofii și pantofarii stau oarecum cuminți la intrare, ea și înainte de Hristos a fost poartă de bază a bibliotecii. perechile par a fi speriate, poate va fi fiind spaima trecerii din frica de viață au aflat, cei neortopedici sunt cei greoi, adică, ar putea oricând să le turbure, din neatenție, liniștea ea, prizonieră cărților ei, cu toc-tocăitul răsunând enervant toc-toc, toc-toc, ar putea bate tactul pe caldarâmul zilelor. nu voi spune nimic, nici despre seri, nici despre lecturnici, îmi dați voie să îi numesc așa, deși nu am încă un *boutique*. loc în care se află cititori și ciorapi negri predispuși greșelii. nonculoare ce ar putea să îi provoace răul omului plurievic, să aducă prejudicii formei, pe care îmi vine greu, imposibil, nu pot să o desenez din motive șanjabile, stupide ori discrete, ciorapii, da, să aibă dunga păcatului, ascunzând rob-obiectul, minusculul are și nume, pe care aș dori să nu îl dau în vileag.

Iertare, nu pot să mă dezlănțui

căci rostirea lui ar putea umbri, oarecum, gravitatea cuvintelor. renunțând la citate ați afla ori poate că știți deja despre rolul lui. scena cu *rob-obiectul* fiind ne semnificativă, va fi tratată ca atare. iertare, nu pot să mă dezlănțui, chiar depunctați-mă pentru asta! fetele, cititoarele reper, posedă niște sâni superbi, cupa A.B.C. aceste părți anatomice sunt importante, ca urmare, ei își sprijină pudoarea, exprimată atât de nevinovat, pe cărțile larg deschise.

ca niște ferestre prin, care intră deodată cu oxigenul, și păcatul. trag cu ochiul spre autorul împovărat, drept ar fi, împovărarea să fie atribuită cărților, ce gem sub greutatea acelor co-apăsări, înaripatele sunt cu atât mai dornice să asimileze cât mai multe, să absoarbă o bucată mare de cultură, constat că întâia victimă. erou al provocării lor ar fi romancierul, atât de binecunoscut, incertitudine, nu știu unde să află acum, unde să fie Maestrul? vă rog să îl chemați să vină îndată, să lase truda sa, nesomnul, să poftască, e momentul să își apere proprietatea intelectuală, să pună punct, reclamând vreunei înalte curți macularea cărții, pericolul de foc la care sunt expuse sistemic cărțile răs-răsfoite. indignare, cum să se sprijine două obraznicături mici pe o carte, tocmai pe romanul Maestrului, purtând titlul *Îngerul de ghips* ușurare, șansa ne surâde, se vor ocupa de probleme vietăți-aviz ele vin din onegheuri bine garnisite ce dirijează sâni universali, pregătite sistematic prin spălare-creier, să îi ducă pe calea bună.

Brusc, mă cuprinde mila

firesc ar fi, dacă vor să se sprijine să o facă transparent la vedere în mod democratic, responsabil, mângâind filele *Decameronului*; brusc, mă cuprinde un sentiment de milă față de autorul Boccaccio. cei pregătiți să facă față oricărei situații mă îndeamnă, azi, să așez semnul egal, cu multă milă față de cei suspectați de harem cronic; bieții de ei sunt ținta pericolelor, când fără apărare se lasă cântăriți. cap-gât-picioare, de către ochii fetișcanelor zilnic, mezo-zgubilitice. este valabil și pentru bărbatul multievic, care cade lent în derizoriu, îl puteți revedea și la pagina o sută patru, omul, fapta și privirea lui. să vorbim acum despre cauze, una ar fi neputința lui de a transmite,